

vende. Der staaar ligeledes: „ved Uagtsomhed“; dette er ogsaa et meget vagt Begreb, og man kan tænke sig mange Tilfælde, hvor det vilde være ret umuligt at godtgøre, hvad der har været Uagtsomhed, og hvad ikke. Der skete forleden Dag ude paa Kjøbenhavns Banegaard en Ulykke, idet en ældre Mand af en Jærnbane-funktionær blev vist Vej tværs over Skinnerne. Han blev kørt ihjel, og Spørgsmaalet er nu: er det sket ved Uagtsomhed fra hans Side eller har Staten Ansvar? Jærnbane-funktionæren har ladet ham gaa over Skinnerne, i hvert Fald lukket Øjnene for, at han overtraadte Reglementet, der siger, at man ikke maa færdes paa Skinnerne, Manden gaar over dem og bliver dræbt paa Terrainet. Hvis dette Forslag nu var Lov, vilde jeg staa noget tvivlende om, hvorvidt dette Ulykkestilfælde faldt ind under Loven eller ej. Der vilde være Ting, der talte for, at han skulde have Erstatning, medens Statsbanerne vel vilde mene, at der var Ting, der talte for, at han ikke skulde have Erstatning, og Resultatet vilde vel blive en Proces derom. Hvorledes denne vilde ende, kan være tvivlsomt, men jeg kom derved ind paa hele det store Erstatningsspørgsmaal og fik Opmærksomheden henledet paa, at den fattige Mand vil blive stillet ganske anderledes end den, der har Midler. Der staaar i Lovforslagets § 4, at hvis der ikke opnaas Overenskomst efter Kravets Fremsættelse, kan der anlægges Retssag. Der staaar endvidere, at vedkommende skal fremsætte sit Erstatningskrav for Statsbanedriftens Bestyrelse. Det bliver altsaa denne, der kommer til at takserer den Erstatning, den skadelidte Familie skal have, og man ved jo af Erfaring, at Statsbanedriften under saadanne Forhold er meget kneben. Er det nu en Mand, der har Raad til at føre sin Sag igennem ved alle Instanser og ofre Penge paa at faa sin Ret, vil han i de fleste Tilfælde for ikke at udsætte sig for en Retssags Bekostninger blive delvis nødt til at nøjes med, hvad Statsbanedriftens Bestyrelse yder ham. Dette er, forekommer det mig, en Hovedfejl ved dette Forslag, og jeg mener derfor, at man bør indsatte et Minimum for Erstatningen, paa en eller anden Maade finde en Sum, under hvilken Statsbanerne ikke kunne byde. Man har jo f. Eks. i Ulykkesforsikringsloven, som vi have beskæftiget os med i de sidste Dage, kunnet finde saa-

danne Minimums- og Maksimums-Summer, og man maatte vel ogsaa kunne finde noget saadant her. Derved vilde den fattige, den ubemidlede Mand altid opnaa, at han vidste, at under den Sum kunde Jærnbannerne ikke byde, medens han, som Forholdet vil blive efter Forslaget, mangfoldige Gange vil blive nødt til at nøjes med, hvad Statsbanedriften tilbyder ham. I § 3 omtales, hvorledes Beløbet skal anvendes i Tilfælde af den skadelidendes Død. Der staaar nemlig, at Statsbanerne foruden at afholde Udgifterne ved den vedkommendes Begravelse, skal yde Erstatning til den afdødes Ægtefælle og Børn, derunder Stif- og Adoptivbørn. Det forekommer mig, at der ogsaa her er en Begrænsning, der er utilbørlig. Erstatningen burde ogsaa udstrækkes til de Personer, hvis Forsøger den skadelidte var. Man har jo heldigvis endnu mange Steder det smukke Forhold, at en Søn eller Datter sørger for sine gamle Forældre eller for andre nære paarørende, som ere aldeles afhængige af vedkommende, og i det Tilfælde, at en saadan Søn eller Datter bliver overkørt, bliver dræbt ved en Jærnbaneulykke, ville de Personer, som i Øjeblikket faktisk blive forsørgede af vedkommende, staa uden Forsørgelse og tilfalde Fattigvæsenet. Det forekommer mig derfor, at Grænserne paa dette Punkt ere for snævert trukne, og at man maa komme dertil, at det bliver de Personer, som faktisk forsørges af vedkommende, der nyde godt af Loven. Det er disse Par Bemærkninger, jeg har ønsket at gøre til det forelagte Lovforslag, og som jeg haaber, at Ministeren og det kommende Udvalg ville tage noget Hensyn til.

Bramsen: Jeg skal ikke nægte, at jeg havde tænkt mig, at vi, naar vi skulde til at lovgive paa dette Omraade, da vilde være komne derhen, at Jærnbanedriften bar Ansvar for Jærnbaneulykker i al Almindelighed, saa at altsaa hændelige Driftsulykker paa Jærnbannerne faldt ind under Driftsansvaret, idet vi derigennem vilde være komne i Overensstemmelse ikke blot med, hvad der er gældende Ret i et større Antal Lande — jeg skal nævne Svejts og Tyskland — men ogsaa med, hvad der efter min Mening har været gældende Ret herhjemme i Henhold til de Betingelser, under hvilke Koncessionen blev given til det sjællandske Jærnbaneselskab i 1845. Ifølge disse Betingelser paalagdes der nemlig Jærnbannerne Erstatningspligt i de Tilfælde, hvor Skaden ikke maatte siges at være